

## Jaká matka, taková katka

Eva Adámková

Jaká matka, taková katka aneb chceš-li vědět, jaká bude tvá budoucí žena, podívej se na její matku, protože jablko nikdy nepadá daleko od stromu. Jenže líná huba, holé neštěstí. No nic. Komu není rady, tomu není pomoci. Po bitvě je každý generálem a pozdě bycha honit. Totiž jak si kdo ustele, tak si také lehne.

Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají: mazala mu med kolem huby, jenže na jazyku med, na srdci jed. Nahoře huj a vespod fuj. Neříká se nadarmo: „Není všechno zlato, co se třpytí.“ Jenže on nechtěl soudit knihu jen podle obalu, i když má srdce ze zlata, ale ona z kamene. A jak se u nás říká – protiklady se přitahují a láska hory přenáší. Host do domu, Bůh do domu, jenže kam čert nemůže, tam nastrčí ženskou. Nové koště dobře mete, ale žádná píseň není tak dlouhá, aby jí nebyl konec. Vždyť neštěstí nechodí po horách, ale po lidech.

On věří, že s poctivostí nejdál dojde, ona zas, že s poctivostí leda pojde. Byl si jistý, že ranní ptáče dál doskáče a práce šlechtí člověka, jenže ona spí jako dudek a tvrdí, že co může odložit na zítra, odloží na pozítří a získá tak dva dny volna. Zkoušel to po dobrém: „Kdo neseje, ten nesklízí.“ Ale ona hned: „Kdo nic nedělá, nic nezkazí.“ No jo, čiň čertu dobře, peklem se ti odmění, a jedna chyba sto jiných za sebou táhne. Naštěstí na každou svini se vaří voda a v hněvu vyvře, co na srdci vře. Škoda rány, která padne vedle. Stokrát nic umořilo osla.

Chybami se člověk učí a čas všechny rány zahojí. A konečně, ...co tě nezabije, to tě posílí a všechno zlé je zase pro něco dobré.

Jo a nesud'te ho. Každý ať si zamete nejprve před svým prahem.

## Zaslepen láskou

Alexandra Volná

Vykračoval si jak baletka a byl krásný, až oči přecházely. Pracoval, div duši nevypustil, ale marná práce, byl chudý jak kostelní myš. Tokal od rána do večera jak tetřev s holkou jak cumel. Dáma jeho srdce byla pracovitá jako mraveneček, ale přelétavá jak motýl. Byla studená jak psí čumák a od rána do večera lhala, až se hory zelenaly. On lítal jak hadr na holi, jen aby nebyla milá jak hřebík v botě a napružená jak péro. Hříčkou osudu jednou přišel jak na potvoru k rodinnému krbu v těsném sledu s jiným rytířem bez bázně a hany. Zůstal stát, jako by do něj uhodil blesk. Ale potom řádil jak tajfun. Křičel, div mu nepopraskaly hlasivky. Bylo tam křiku jak na jarmarku. Ona jen mlčela jak němá a byla červená jak vlčí mák. Dlouho ronila krokodýlí slzy a byla jak hromádka neštěstí. I on byl jak praštěný palicí. Ale nic se nejl tak horké, jak se uvaří. Stále jako by ho viděla před sebou, a tak šla a prosila ho tak, že by se nad ní i kámen ustrnul. Měla hlásek jak paní-mámin vlasek. I on ji měl stále rád, až by ji na rukou nosil. A tak, jako když čarovným proutkem mávne, dál se již nenafukovala jak žába. Prostě si nakonec žili jak dvě hrdličky.

## Frazémy jako malované

Radek Žižlavský

Ono se nemá s ničím chodit kolem horké kaše, ale kdybych do toho skočil rovnýma nohama, tak vám půjde hlava kolem, přestože nejste zabeďnění a máte většinou všech pět pohromadě. Nebudeme tedy dělat z komára velblouda a hlavně nesmíme chytat lelky, ať potom neděláme Zagorku, že jsme dostali čočku, protože neumíme frazémy.

Doufám, že nejste na huntě, protože jsme teprve začali a už saháme po hvězdách. Ve frazémeh musíme mít fortel. Třeba když si nasadíme růžové brýle, tak nám to půjde jako po másle. Jak se říká, s chutí do toho, půl je hotovo. Samotnému mi běhal před tímto úkolem mráz po zádech, protože jsem nevěďěl, zda vše půjde jako na drátkách. Možná že tímto úkolem udělala paní doktorka Klímová kozla zahradníkem, jelikož nejsem zrovna kovaný v českém jazyce a mám v něm občas hokej. Abych šel s kůží na trh a vyřkl pravdu do světa, tak tento text plodím, jen abych získal plusové body, protože těžko na cvičišti, lehko na bojišti. Bojím se totiž, že budu mít u zkoušky opět nůž na krku a budu se tvářit jako bacil, co se čumí do lékárny, a shořím jako papírový drak.

Doufám, že vám teď nepřipadám, že jsem snědl Šalamounovo h\*\*\*\*, že jsem zde neházel perly sviním a že si nebudu muset sypat popel na hlavu, protože když jsem text psal, tak to ze mě lezlo jako z chlupaté deky. A jelikož práce šlechtí, tak jsem si opět trošku přihřál polívčičku.